

JOSEP CALLOL

Déu nostre Pujol

Com els bolets, la família Pujol s'ha estès per Catalunya aconseguint contractes de les administracions, com si l'especialització de la casa fos precisament aquesta. Diari de Girona publicava el juliol de 1999 que la família Pujol-Ferrusola havia participat en 18 empreses. Era l'època en què una de les filles havia cospat l'opinió pública. La segona, que s'havia de dir com la mare, igual que el primer com el pare, va realitzar set projectes per a la Generalitat com a arquitecte. Jordi júnior és el que s'ha especialitzat en l'empresa privada. Marta Ferrusola no arriba als set contractes de la filla però s'hi acosta. En va sumar quatre. Josep Pujol és el cordó umbilical del president amb Lear i el que va aconseguir contractes de Turisme de la mà del seu germà Oriol, que és secretari general del departament. Pere també s'ha dedicat a això dels contractes, sobretot de consells comarcals. És insultant que el pare ara digui que denunciar aquesta xarxa empresarial-familiar-institucional és «perjudicar el país». El president oblida que la majoria de catalans no tenim el cognom Pujol ni som militants d'Unió.

CARLES NAVALES

Eleccions a França

Els darrers sondejos de les eleccions presidencials de demà diumenge a França, donen el 19,5% de les intencions de vot a Jacques Chirac i el 18% a Lionel Jospin. A les eleccions presidencials de 1988, que enfrontaran Mitterrand i Chirac, a la primera volta van sumar ambdós un 54 % dels vots enfront del 37,5% actual. I, alarma roja!, Jean-Marie Le Pen se situa a 4 punts de Jospin, però si li sumem els vots de l'altre candidat d'extrema dreta, Bruno Mégret, arriba al 16,5%, més sufragis que a les presidencials de 1995 on va batre un rècord arribant al 15%. Diumenge pot passar qualsevol cosa. Si Le Pen passa a la segona volta el terratrèmol serà majúscul.

A França, en aquestes eleccions podem classificar tres classes de vot: l'institucional, que és el 62,5% dels vots vàlids, i acull els partits de l'esquerra plural amb un 30,5% (Jospin, Mamère, Hue, Taubira) i les dretes parlamentàries amb un 32% (Chirac, Bayrou, Madelin, Boutin, Lepage); el vot protestatari, totalitzen un 37,5% i el forma el 10,5% (el doble que els comunistes tradicionals de Robert Hue, 5%) dels partits trotskistes (Arlette Laguiller, amb el 7% i Olivier Besancenot amb 3 punts

Jean-Marie Le Pen se situa a 4 punts de Jospin, però si li sumem els vots de Bruno Mégret, arriba al 16,5. Si Le Pen passa a la segona volta el terratrèmol serà majúscul

i Daniel Gluckstein, amb 0,5); el 16,5% de l'extrema dreta, i el 10,5% de la resta, el republicà radical Chevènement i Jean Saint-Josse; i, finalment, el bloc abstencionista, que no vota o ho fa en blanc o nul, i que són el 31% del cens davant el 69% del cens dels altres dos blocs.

Així les coses, la segona volta dependrà dels vots dels partits que quedin fora de cursa. I aquí, ja no es dona un vot lineal com en el passat, on el dretanisme votava dreta i l'esquerranisme, esquerra. En principi, els líders d'aquests partits demanen als seus votants que s'abstinguin. Els trotskistes ja ho han anunciat, dient que votar per Jospin és votar pel gerent de la patronal. Per la seva part, Jean-Marie Le Pen, sap que és la seva darrera oportunitat i, si a algú odia, es a Chirac, per tant pot passar qualsevol cosa. Ara bé, la dada certa és que a

la segona volta el 49% del seu electorat diu que s'abstindrà, el 38% que votarà Chirac i el 21% a Jospin.

Per la seva part, l'electorat dels esquerranistes, més enllà de la consigna dels seus candidats, anuncia que a la segona volta, aniria un 15% a Chirac, un 60% a Jospin i el 25% a l'abstenció; els de Chevènement, més de la meitat Jospin i menys de la meitat Chirac; i els verds, majoritàriament a Jospin i un 20% a l'abstenció.

Així estan les coses a França. Ja tindrem temps d'entrar en l'anàlisi dels «perquè» passades les eleccions. El detall és aquest (entre parèntesi l'evolució d'aquesta setmana): Olivier Besancenot (LCR), 3 (+1,5); Arlette Laguiller (LO), 7 (-1); Daniel Gluckstein (PT), 0,5 (=); Robert Hue (PC), 5 (-0,5); Noël Mamère (Verds), 5 (-1,5); Jean-Pierre Chevènement (MDC), 6,5 (-0,5); Christiane Taubira (PRG), 2,5 (+1,5); Lionel Jospin (PS), 18 (-1); Jacques Chirac, 19,5 (-1,5); Corinne Lepage (ecologista), 1,5 (=); François Bayrou (UDF), 6 (+0,5); Alain Madelin (DL), 3,5 (=); Christine Boutin (UDF dis), 1,5 (+0,5); Jean Saint-Josse (CPNT), 4 (+0,5); Jean-Marie Le Pen (FN), 14 (+2); Bruno Mégret (MNR), 2,5 (-0,5) i a l'abstenció, blanc o nul el 31% (-4).

Director de la revista «La Factoria»

RAMON IGLESIAS

Classe mitjana

La meua germana gran és d'aquells personatges clònics que ha creat la Catalunya de la subornada classe mitjana. És diu Bet, està casada i té 34 anys. Mentre rumia, des de fa 10 anys, si tenir un fill, escura –sense aturar-se ni un minut a respirar– les 48 hores de dissabte i diumenge. Si per un casual el dijous no té planificada cada una d'aquestes hores, el cap de setmana es convertirà en un sonat fracàs, i la setmana li sortirà cara perquè haurà de fer una visita extra al psiquiatre. A més, segur que tindrà bronques amb en Joan, el seu maromo. El pobre, fa uns anys, era d'aquells que destinava el diumenge a fer el vermut i a llegir *El Semanal*. Ara és una víctima d'un sou de classe mitjana, d'una vida de classe mitjana, d'un gos de classe mitjana, però sobretot: d'una dona de classe mitjana militant.

Tir a l'arc, viatge en globus, rutes del romànic, escalada lliure, rutes nocturnes als bars, orgies, concerts, intercanvi de parelles, jocs de guerra, submarinisme, esquí, escapades europees... Diguin qualsevol cosa; segur que la meua germana ho ha experimentat sense ser-ne conscient! La seva felicitat va lligada a tenir la sensació d'aprofitar el temps lliure, sense pair-lo. Si entremig Israel ataca Palestina, Tom Wolfe escriu un llibre o el mapa d'Àfrica canvia per una nova guerra fratricida; ella no ho sabrà mai, però haurà aprofitat el cap de setmana.

Mentrestant, la Bet menysprea la gent que, com jo, han fet del perdre el temps una expressió artística. Qui és capaç de destinar dues hores a l'esmorzar, a 10 minuts per untar de mantega i confitura cada torrada? O de gastar dues hores del diumenge al matí per anar a comprar tabac per, després, posar-se a llegir al llit? Amb aquest temps la Bet ja ha coronat un 1.500, però sense adornar-se si està als Pirineus o la serralada de l'Himàlaia. L'altre dia li vaig consultar si sabia l'estil arquitectònic del castell de Heidelberg. Em va contestar que com ho podia saber si mai havia viatjat a Alemanya. Doncs resulta que fa dos anys hi va passar un cap de setmana, però ni ho recorda. Només planifica, executa i oblida.

Jo pensava que la Bet era única en la seva espècie, però cada dia en trobo més i més. Fins al punt que començo a pensar que algú està clonant humans d'esquenes al governs. Són una classe que ha convertit el cap de setmana en un abocador incontrolat de frustracions, misèries i depressions. En canvi, els enemics de la hiperactivitat i de les sobredosis de sensacions de cap de setmana ens hem acabat convertint en *outsiders*. Pensaran: com s'atreveix aquest a retratar així la seva germana? Molt senzill: ella ni ningú a qui escolti, llegirà mai aquesta columna ni cap altra.

CARTES DEL LECTOR

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon. No es publicaran cartes amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes també es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio.diaridegirona@epi.es.

Una resposta per al·lusions

No sóc una persona –penso que ho he estat demostrant– a la qual li agradin les polèmiques i les confrontacions, però tinc sentiments i em fa mal veure que algú, penso que gratuïtament i injustament, intenta desqualificar-me.

Senyor Pascual, amb relació a la seva carta publicada el dia 15 d'abril, en aquest mateix diari, primer que tot li agraeixo la seva felicitació per la sort d'haver-me pogut jubilar als 60 anys. Si vingüés de segons qui podria tenir el dubte de pensar que m'ho diu sarcàsticament, com un retret, però venint d'una persona que va gaudir de la mateixa sort, amb una vida laboral probablement més curta que la meua –que ha estat de 46 anys– em fa pensar que ho diu seriosament; per consegüent, repeteixo, moltes gràcies!

En segon terme, sento que s'hagi molestat per unes opinions que d'una forma col·loquial vaig manifestar a requeriment d'una periodista, en el decurs d'una entrevista, arran d'un premi obtingut en un certamen literari. Vaig pecar d'inocent, ja que no pensava que sortissin a la llum, en no tenir res a veure amb el tema que motivava aquella. Tot i així, trac-

tant-se com ja he dit d'unes opinions fetes a títol merament personal, de manera honrada i sense dobles intencions –que no per intentar convèncer ningú d'allò que jo pugui pensar–, crec que no són mereixedores dels retrets que vostè en fa.

Finalment em tracta d'ignorant, per parlar d'uns temes d'Església sense prou coneixement. Evidentment, estic convençut que vostè en deu saber molt més i en deu ser un estudiós, em sembla molt bé! millor per vostè! Jo sóc més primari, ho reconec! em deixo portar pels meus sentiments, per la lògica i el sentit comú, d'una forma totalment personal i lliure i com ja vaig manifestar, en aquella entrevista,

sense voler donar la raó absoluta ni a uns ni a d'altres; vaig limitar-me a opinar sota el meu punt de vista, sense aspirar que allò que jo penso vagi a missa –mai millor dit!–. Està ben lluny de mi voler pretendre donar lliçons a ningú, en temes tan importants i delicats, prou feina tinc per a mi mateix. Si la meua fe és la d'un carboner –com es diu col·loquialment i sense menysprear aquests– i les meves opinions són errònies, penso que és el meu problema i l'únic que ho pot jutjar, en el seu moment, és Déu, ningú més.

Em diu que continuï dedicant-me a la meua tasca d'escriure, gràcies home! penso seguir-ho fent tal com fins ara, procurant sempre, això sí! de no comprometre ni desqualificar ningú –menys d'una forma tan directa–. Ah! i tenint la consciència ben tranquil·la.

Per part meua dono per acabat i oblidat el tema, prou greu em sap

ja d'haver hagut d'arribar fins aquí.

Lluís Torner i Callicó
Girona

Els telèfons del Trueta

En relació amb la informació publicada al Diari de Girona el dia 17 d'abril de 2002, sobre el funcionament dels telèfons de l'Hospital Universitari Doctor Josep Trueta, la direcció del centre vol manifestar que lamentem el fet denunciat per una professional d'aquest diari respecte a la pèrdua de temps i de diners a les cabines telefòniques del centre.

Fem palès que hem donat instruccions per tal de comprovar i verificar el funcionament dels telèfons públics de les plantes d'hospitalització.

Cal dir també que no tenim constància que la persona afectada s'adreces al Servei de suggeriments i reclamacions de l'Hospital, ja que si ho hagués fet se li hauria reintegrat l'import de manera immediata, alhora que ens hauria ajudat a identificar el telèfon defectuós.

Finalment, volem recordar que totes les habitacions del centre disposen de telèfon en comunicació interna i externa les 24 hores del dia, i que al vestíbul de l'Hospital hi ha 6 cabines de telèfon ateses pel personal de Mifas.

Carles Hernández
Adjunt de Gerència de l'Hospital
Universitari Doctor Josep Trueta

AMB LA V DE BERGÉ

